

Uitgave november 2014

De **SABBAT***wachter*

■ *Mijn Kind wordt
Volwassen en Nu?*

*Pergamus:
De Tolerante Gemeente* ■

■ *In het Hol
van de Leeuw*

■ *Zet je Gezondheid
geen Hak*

De **SABBAT***wachter*

Colofon

Uitgever:

Gemeente van Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging, Nederlandse veld
Middachterlaan 2, 6955 JC Ellecom, Nederland
Tel. 0313-416222 - Fax. 0313-450661
e-Mail: Rehoboth@ZDAreformatie.org
Internet: www.ZDAreformatie.org

Eindredactie: A. van der Plas, D. Goossens, D. Guldemeester, R. van der Giesen, G. Porras.

Redactie: R. van der Giessen, A. van der Plas, D. Nuñez Paz, D. Guldemeester, V. Marinov, K. Bondoc.

Vertaling buitenlandse artikel(s): D. Goossens, G. Porras

Vormgeving: G. Porras

Kopij: Kopij en tips zijn welkom. De redactie behoudt zich echter het recht om bepaald kopij te weigeren, artikels in te korten of te wijzigen. Hierbij zal echter de grootst mogelijke zorg in acht genomen worden, opdat de essentie en de inhoud niet geschaad wordt. Kopij kan worden gestuurd naar bovenstaand (e-Mail) adres.

Abonnement: In de loop van november is er een bestelformulier beschikbaar, waarop u kunt aangeven, dat u het komende jaar de Sabbatwachter (in gedrukte vorm) als abonnement wilt ontvangen. Een jaarabonnement van twee nummers kost € 10,50 (2015). U ontvangt een factuur. Indien u geen gebruik heeft kunnen maken van het bestelformulier, kunt u het abonnementsgeld overmaken naar: ING nr. 54 43 37 t.n.v. 'Gemeente van Zevende Dags Adventisten Ref Ned' o.v.v. 'abonnement Sabbatwachter'.

De Sabbatwachter kan echter ook gratis digitaal in PDF-formaat gedownload worden vanaf de website www.ZDAreformatie.org.

Overname van artikelen, met bronvermelding is toegestaan.

*Na Bijbelstudie is de Gemeente van Zeven-
de Dags Adventisten Reformatiebeweging tot
een aantal geloofsprincipes gekomen, waar-
onder de belangrijkste zijn:*

*De Alwetende, liefhebbende God heeft alles in
het universum door Zijn Zoon Jezus Christus
geschapen; De eigenaar en onderhouder van
het universum.*

*Hij nam de uitdaging op Zijn liefdevol leider-
schap aan door de wereld met Hem te verzoen-
en door het leven, sterven en opwekken van
Zijn Zoon, het vleesgeworden Woord.*

*De Heilige Geest, Jezus vertegenwoordiger op
aarde, overtuigt van zonde, leidt ons in waar-
heid en geeft kracht om de ongerechtigheid te
overwinnen.*

*De Bijbel is het verslag van Gods handelen
met de mensheid en de maatstaf van alle be-
ginselen, de tien geboden zijn een uitdrukking
van Zijn karakter en het fundament van een
voortgaande reformatie.*

*Zijn volk roept, in overeenstemming met
Gods woord en onder leiding van de Heilige
Geest, iedereen op om zich met God te ver-
zoenen door het geloof in Jezus.*

*Bijbelse profetieën tonen dat de geschiedenis
van deze aarde spoedig zal worden afgeslo-
ten met de zichtbare wederkomst van Jezus
Christus als koning om diegenen tot Hem te
roepen die Hem als enige Verlosser en Heer
hebben aangenomen.*

Inhoudsopgave

<i>Verbazingwekkende Ontwikkelingen bij de Rustdag</i>	<i>4</i>
<i>Pergamus: De Tolerante Gemeente</i>	<i>8</i>
<i>Zet je Gezondheid geen Hak</i>	<i>12</i>
<i>Mijn Kind wordt Volwassen en Nu?</i>	<i>16</i>
<i>In het Hol van de Leeuw</i>	<i>20</i>
<i>Recepten</i>	<i>23</i>

*O*ns levenstempo is vrij hoog. De zinnen gedicht door Herman van Veen “Opzij, opzij, opzij, maak plaats, maak plaats, maak plaats, Wij hebben ongelofelijke haast. Opzij, opzij, opzij, want wij zijn haast te laat, Wij hebben maar een paar minuten tijd.” geven in een notendop weer, dat het ego centraal staat, dat we geen tijd hebben voor de ander. Nemen we nog echt tijd voor onze Schepper, onze Verlosser, onze Middelaar en voor elkaar? In de aankomende paar minuten wil ik graag iets onder de aandacht brengen, wat betrekking heeft op de laatste minuten van de wereldgeschiedenis en ons zelf.

Verwaterende wijn leidt tot ‘genezing’

In 1517 bracht Maarten Luther zijn stellingen naar voren, waardoor mede de reformatie in de christelijke kerk, maatschappij, etc. is ontstaan. Gezien dit bijna 500 jaar geleden is, worden er door verschillende instanties activiteiten voorbereid, waaronder door Refo500. Opmerkelijk is, dat zij op hun website aangeven, dat naast protestante ook katholieke organisaties hierbij samenwerken.
<http://www.refo500.nl/en/pages/64/faq.html>

“De protestanten staan tegenwoordig veel positiever tegenover het rooms-katholicisme dan vroeger. In de landen waar de rooms-katholieken niet in de meerderheid zijn en de aanhangers van de paus een verzoenende houding aannemen om hun invloedssfeer uit te breiden heerst een groeiende onverschilligheid tegenover de leerstellingen die de protestantse kerken scheiden van het pausdom. Hoe langer hoe meer mensen vinden, dat wij op de belangrijke punten toch niet zó veel van elkaar verschillen als men wel denkt en dat een beetje toegeeflijkheid van onze kant zal bijdragen tot een betere ver-

Verbazingwekkende **ONTWIKKELINGEN** *bij de* **RUSTDAG**

R. van der Giessen

standhouding met Rome. Vroeger stelden de protestanten de gewetensvrijheid, die zo duur is betaald, erg op prijs. Zij leerden hun kinderen het pausdom te verafschuwen en ze waren ervan overtuigd, dat ze God niet trouw waren als ze het op een akkoordje probeerden te gooien met Rome. Maar er is intussen veel veranderd!" *De grote Strijd, EG White, p. 518*

Nu is in een recent persbericht te lezen, dat de Protestantse Kerk in Nederland (PKN) meer wil gaan samenwerken met de Rooms-Katholieke Kerk. "Mijn verlangen is, dat er uiteindelijk één kerk komt," zegt de PKN-scriba. "Laten we bekijken, hoe we samen nog meer dingen kunnen doen." "We kunnen nog wat stapjes zetten in die samenwerking. Het is ook nodig in deze tijden van Bijbels analfabetisme." De bisschop van Rotterdam, binnen de Nederlandse Bisschoppenconferentie referent voor de oecumene stelt, dat "in plaatselijke parochies al tal van activiteiten in samenwerking met een PKN-gemeente gebeuren." "De eenheid die Christus wil, is een opdracht aan ons om in beweging te blijven. Groeien in eenheid vraagt voortdurende samenwerking, bijvoorbeeld door samen op te trekken in gebed." http://www.rkk.nl/nieuws/pkn-scriba_streeft_naar_fusie_met_katholieke_kerk

Eenheid, beweging en gebed zijn voor ons bekende termen, die ook bij ons hoog in het vaandel staan, maar daarbij kan geen water bij de wijn worden gedaan, omdat niet de relatieve mens, maar de absolute God centraal dient te staan. Opmerkelijk is, dat de protestanten terug gaan naar de Rooms-Katholieke Kerk en de rooms-katholieken blijven vasthouden aan de traditie in plaats van het Woord van God; heeft de reformatie dan voor niets plaats gevonden? 'Verbazing' is het woord, welke de Bijbel hiervoor gebruikt.

"In protestantse landen wordt terecht beweerd, dat er niet meer zo'n groot verschil is tussen het protestantisme en het rooms-katholicisme, zoals vroeger wel het geval was. Er heeft zich een verandering voorgedaan, maar niet in het pausdom. Het rooms-katholicisme lijkt inderdaad veel op het moderne protestantisme, omdat het protestantisme sinds de tijd van de hervormers zo verschrikkelijk verwaterd is." *De grote Strijd, EG White, p. 525*

De profetie van Openbaring 13 leert, dat de macht van Rome zal worden hersteld. "En (ik zag) een van zijn koppen als ten dode gewond,

en zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging het beest met verbazing achterna." *vers 3, NBG'51*

"Het toebrengen van de dodelijke wond verwijst naar de val van het pausdom in 1798. Na deze gebeurtenis zag de profeet dat "zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging met verbazing het beest achterna." Paulus zegt duidelijk, dat "de mens der wetteloosheid" zal bestaan tot de wederkomst van Christus. (2 Thessalonicenzen 2:3-8) Hij zal zijn misleidend werk tot aan de wederkomst voortzetten. En de ziener van Patmos zegt in verband met het pausdom ook: "En allen, die op aarde wonen, zullen het (beest) aanbidden, ieder, wiens naam niet geschreven is in het boek des levens." (*Openbaring 13:8*)" *De grote Strijd, EG White, p. 534*

Wereldwijde vraagstukken met betrekking tot het gezin

De Rooms-Katholieke Kerk loopt als wereldkerk in het pastorale werk ook tegen de woorden in Lucas aan. In hoofdstuk 17 kunnen we lezen, dat er aan Jezus werd gevraagd wanneer het Koninkrijk Gods zal komen. In vers 26-28 geeft Hij dan aan, dat: "En gelijk het geschied is in de dagen van Noach, also zal het ook zijn in de dagen van den Zoon des mensen. Zij aten, zij dronken, zij namen ten huwelijk, zij werden ten huwelijk gegeven, tot de dag, op welke Noach in de ark ging, en de zondvloed kwam, en verloor ze allen. Evenzo ook, gelijk het geschiedde in de dagen van Lot; zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden." Hierbij wil ik 'ten huwelijk', 'ten huwelijk gegeven' en 'in de dagen van Lot' benadrukken. De maatschappij kent veel problematiek in de relationele sfeer van scheiding, hertrouwen, homohuwelijken, etc. Hierop wil de RKK een antwoord gaan geven.

De RKK heeft aangegeven, dat zij een synode buiten de reguliere vergadering organiseren van 5-19 oktober te Vaticaanstad. Volgens het Wetboek van Canoniek Recht (346.2) wordt een buitengewone algemene vergadering van de synode georganiseerd in verband met het "omgaan met kwesties die een snelle oplossing vereisen" en dat -volgens de Ordo Synodi Episcoporum, 3.4.2- het onderwerp vraagt om "onmiddellijke aandacht voor het welzijn van de gehele Kerk." Het thema luidt: "De pastorale uitdagingen van het gezin in het kader van evangelisatie."

Het voorbereidende document beschrijft het doel: "Om de huidige situatie te definiëren en om ervaringen en voorstellen van de bischoppen te verzamelen in het verkondigen en uitleven van het evangelie van het gezin op een geloofwaardige manier." [Preparatory Document, 1] Het werk document geeft aan, dat de vergadering "grondig de informatie, getuigenissen en aanbevelingen zal onderzoeken en analyseren, welke zijn ontvangen van de specifieke kerken om in te spelen op de nieuwe uitdagingen van het gezin." *Instrumentum Laboris, Introduction*

In dit tweede document als product van het eerste document staat onder andere aangegeven, dat de respondenten het gebed en het Bijbellesen in het gezin belangrijk vinden, maar deze onder andere de eucharistie viering op de zondag niet kan vervangen. (p.42) Tevens zijn er reacties, die aanraden om het bijzondere karakter van de zondag als de dag des Heeren te behouden -zelfs civielrechtelijk waar mogelijk- en om gezinnen aan te moedigen elkaar op deze dag te ontmoeten, niet alleen individueel als gezin, maar ook samen met andere gezinnen. (p.49)

Deze ontwikkelingen zijn het volgen waard, zeker in het licht van de Bijbelse profetie, waarin het de wetteloosheid ten aanzien van Gods wet als merkteken van het weer 'gezonde' beest wordt beschreven met de toevoeging, dat door de Rooms-Katholieke Kerk de zondag als rustdag ook de dag van het gezin wordt gezien.

De RKK "viert de dag van Christus' verrijzenis op de achtste dag, die ... zondag, wordt genoemd", met de gedachte dat "De eerste schepping vindt haar betekenis en haar hoogtepunt in de nieuwe schepping in Christus...", want "De sabbat stelde de voltooiing voor van de eerste schepping; hij werd vervangen door de zondag die aan de nieuwe schepping herinnert, die met de verrijzenis van Christus is begonnen." (zie: *De Nieuwe RKK-catechismus*, 1995; 2191,349,2190)

Tevens beschrijft de catechismus deze eerste dag van de week als familiedag. Enkele citeringen: "De zondag, de dag van het christelijk gezin." (1139) "De instelling van de dag des Heren draagt ertoe bij dat allen kunnen genieten van voldoende rust en vrije tijd voor de verzorging van hun gezinsleven." (2184) "De zondagsrust... erop toe te zien dat ...

geen gewoonte gaan worden, die nadelig is voor de godsdienst, voor het gezinsleven en de gezondheid." (2185) "De christenen heiligen de zondag ook wanneer ze aan hun familie en vrienden de tijd en de zorg schenken, die ze op de andere dagen van de week moeilijk aan hen kunnen besteden." (2186) "De instelling van de zondag draagt ertoe bij dat allen "kunnen genieten van voldoende rust en vrije tijd voor de verzorging van hun gezinsleven, van hun cultureel, maatschappelijk en godsdienstig leven." (2194)

Het Woord van God beschrijft in *Exodus 20:11* en in *Deuteronomium 5:15*, dat juist de Sabbat, de zevende dag van de week betekenis heeft met respectievelijk je Schepper en Herschepper!

Sabbat als heiligste dag van de week met het gezin

In onder andere het hoofdstuk 'De viering van de Sabbat' onder het kopje 'De Sabbat in het gezin' van het boek '*Uit de schatkamer der Getuigenissen, deel 3*' door EG White, worden enkele geïnspireerde aspecten genoemd over hoe het gezin met elkaar op de Sabbat zich kan voorbereiden op de hemelse hoven, waardoor liefde geleerd en gedeeld wordt, zodat ook op aarde Gods zegen ontvangen kan worden. Allereerst wordt stilgestaan bij de gezamenlijke opening van de Sabbat, in de morgen het ontbijt, etc. Dan wordt aangegeven: "De Sabbatschool en de dienst daarna maken slechts een deel van de Sabbat uit. Wat voor het gezin overblijft kan tot de meest geheiligde en kostelijkste ogenblikken van al de Sabbaturen gemaakt worden. Veel van deze tijd moeten ouders doorbrengen met hun kinderen. In vele gezinnen worden de jonge kinderen overgelaten om zich zo goed ze kunnen te vermaken. Aan hun lot overgelaten, worden de kinderen rusteloos, beginnen te spelen of doen iets wat niet mag. Zo heeft de Sabbat voor hen geen heilige betekenis.

Bij mooi weer kunnen de ouders met hun kinderen gaan wandelen door velden en bossen. Vertel hun te midden van de schone natuur de reden van de instelling van de Sabbat. Geef hun een beeld van Gods grote scheppingswerk. Vertel hun, dat toen de aarde uit Zijn hand kwam, deze heilig en schoon was. Elke bloem, elke heester, elke boom beantwoordde aan de bedoeling van zijn Schepper. Alles waarop het oog rustte, was liefelijk en vervulde de geest

met gedachten over Gods liefde. Elk geluid was muziek in harmonie met de stem van God. Maak hen duidelijk dat het de zonde was die Gods volmaakte werk bezoedelde; dat door-
nen en distels, droefheid en pijn en dood het resultaat zijn van ongehoorzaamheid tegenover God. Laat hen ook zien hoe de aarde, hoewel bezoedeld door de vloek der zonde nog steeds Gods goedheid openbaart. ... Vertel hun van de weg der zaligheid; hoe "God de wereld alzo heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwig leven hebbe." (Johannes 3:16) ... Lees van tijd tot tijd met hen de Bijbelse geschiedenis. Stel vragen betreffende hetgeen zij hebben geleerd in de Sabbatschool en bestudeer met hen de nieuwe Sabbatschoolles.

Laat bij het ondergaan der zon de stem des gebeds en het loflied het einde van de geheiligde uren kenmerken en vraag Gods tegenwoordigheid bij de zorgen van de nieuwe werkweek. Zo kunnen ouders, zoals het ook behoort, de Sabbat tot de heiligste dag der week maken. Zij kunnen hun kinderen zo opvoeden, dat ze die zien als een verlustiging, als de dag der dagen, heilig de Heere Die te eren is."

Uiteraard kan het bovenstaande doorgezet worden wanneer de kinderen ouder zijn geworden of met geestelijke broeders en zusters.

Eén Heere, één Woord, één gehoor, één geloof, één waarheid

In de afgelopen paar minuten hebben we enkele wereldsituaties laten passeren. Reformerer, vergevingsgezindheid, eenheid, de Schepper en Herschepper dienen, Goddelijke principes onder leiding van de Heilige Geest samen onderzoeken, op de rustdag -beter gezegd: de heilige Sabbat- tijd hebben voor het gezin, zijn

allemaal mooie termen, waarbij de geïnspireerde woorden van Paulus steeds behouden dienen te worden om anders niet te vervallen in halve waarheden, welke resulteren in eeuwig schijnvoordeel.

"Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen. Want een ieder, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden. Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven, van Wie zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die vrede verkondigen, van hen, die het goede verkondigen! Doch zij zijn niet allen het Evangelie gehoorzaam geweest; want Jesaja zegt: Heere, wie heeft onze prediking geloofd? Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods."

(Romeinen 10:12-17)

Laten we vast houden aan het Woord, waarin staat: "Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden van deze profetie, en die bewaren, hetgeen daaringeschreven is; want de tijd is nabij." (Openbaringen 1:3) En zolang het nog kan, laten wij dan ook het Woord prediken, want: "Gaaf dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb." (Matthéüs 28:19) en de belofte in vers 20: "En ziet, Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen."

titel

Geest, Karakter en Persoonlijkheid

schrijver

E.G. White

pagina's

854

prijs

€ 22,50

te bestellen

Zendingshuis Rehoboth

Rehoboth@ZDAreformatie.org | t. 0313-416222

Pérgamus

de tolerante
gemeente

A. van der Plas

e brief die Jezus door Johannes op Patmos liet opschrijven voor de gemeente Smyrna, stelt Gods gemeente voor in de periode van 323 tot en met 538.

De gemeente die na Éfeze en Smyrna genoemd wordt, is Pérgamus (in het Latijn Pergamum).

In *Openbaring 2:12-17* kunnen we de brief lezen, die gericht is aan deze gemeente.

En schrijf aan de engel der gemeente, die in Pérgamus is: Dit zegt Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft: Ik weet uw werken, en waar u woont; namelijk waar de troon des satans is, en u houdt Mijn Naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend, ook in die dagen, in welke Antipas, Mijn getrouwe getuige was, welke gedood is bij u, waar de satan woont. Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat u aldaar hebt, die de lering van Balaäm houden, die Balak leerde de kinderen Israëls een aanstoot voor te werpen, opdat zij afgodenoffer zouden eten en hoereren. Alzo hebt ook u, die de lering der Nikolaïeten houden; hetwelk Ik haat. Bekeer u; en zo niet, Ik zal haastig tot u komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard van Mijn mond. Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witte keursteen, en op de keursteen een nieuwe naam geschreven, welke niemand kent, dan die hem ontvangt.

Tegenwoordig heet deze stad Bergama, en bevindt zich in Turkije. In de oudheid was het een stad in Mysia in Klein-Azië, dat zich na het uiteenvallen van het rijk van Alexander de Grote zich ontwikkelde tot een rijke en machtige stad. Het was een koninklijke stad, gebouwd op een steile rots, en werd als onin-neembaar aangezien.

Pérgamus komt waarschijnlijk van het vóór-Griekse woord 'burcht'. Zo heette namelijk ook de burchtheuvel van Troje in de Oudheid. Als begrip kan het ook 'verheffing' betekenen. Maar het kan ook gezien worden als een samentrekking van de twee Griekse woorden 'pergos' en 'gamus'. In dat geval betekent Pérgamus dus 'getrouwd met de toren'.

De priesters van het oude Babylon zijn naar Pérgamus gevlucht, toen de Meden en de Perzen Babylon innamen. In Pérgamus werd de heidense aanbidding voortgezet. Het paganisme kwam van oorsprong voort van de toren van Babel. De liefde voor de toren van Babel was het begin van heidense aanbidding in Babylon, en bereikte Pérgamus na de Perzische overheersing. Pérgamus vertegen-

woordigde in die zin dus de originele cultus. Griekse mythologie en Romeinse keizerlijke cultische verering beïnvloedde deze afgodische stad in latere tijden.

Bij de dood van Attalus III, de laatste priester-koning, in het jaar 133 v. Chr. ging de geestelijke autoriteit over op de Romeinen. Caesar was voortaan de Pontifex-Maximus. Na de ineenstorting van het Romeins keizerrijk werd deze titel overgenomen door de bisschop van Rome. Pérgamus werd op die manier de schakel tussen het heidendom en het pausdom, tussen het oude en het nieuwe Babel.

Satan had in de eerste eeuwen na Christus getracht het christendom te verdelgen door gruwelijke vervolging, maar het tegendeel had zich voorgedaan. De dag brak aan dat Constantijn de Grote het toneel betrad, die zich bewust was dat het zelden voordelig is martelaren te maken. Als erkentelijke bontgenoten zouden de christenen zijn plannen beter dienen. Hij zag in dat het christendom de enige band was die de uit-zijn-voegen-geraakte-structuur van zijn Rijk kon samenhouden. Daarom was hij de kerk dan ook vriendelijk gezind en trad op als haar beschermer. Samen met de andere Romeinse heerser, Licinius, tekende hij in 313 'het Edict van Milaan'. Hiermee kwam vrijheid van godsdienst, en kwam daarmee een eind aan de hevige vervolgingen van de christenen.

Onder Constantijn de Grote groeide met de zgn. kerstening het christendom in populariteit. Ook voor heidenen werd het christendom steeds interessanter, omdat aan christenen allerlei privileges werden gegeven. Ineens kregen ze aanzien en de beste posten werden voorbehouden aan christenen. Velen lieten zich dopen, maar waren niet werkelijk bekeerd. Zij stelden zich onder de bescherming van de keizer en daarmee van de wereld. En doordat de staat vanaf dat moment bepaalde wat voor 'christendom' moest doorgaan en wat niet, werd het geloof in Christus Jezus gelijkvormig aan de wereld.

En dat terwijl Jezus Zelf had gezegd: "En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed." (*Romeinen 12:2*); "Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft." (*Johannes 15:18*).

De keizer bepaalde in 321 onder andere dat op 25 december, voorheen bekend als het feest

Dies Natalis Solis Invicti (de geboortedag van de onoverwinnelijke zon), de geboorte van Jezus zal worden gevierd.

Per decreet riep hij in hetzelfde jaar de dies solis, de zondag, uit tot officiële Romeinse rustdag.

Aangezien beide feesten van belang waren voor de Mithras-cultus, kunnen we hieruit opmaken dat keizer Constantijn I zich helemaal niet had bekeerd tot het christendom, maar dat hij slechts een brug sloeg tussen het heidendom en het christendom. Voor de keizer bleef de zoon-aanbidding onder de Mithras-aanbidding, een belangrijk gegeven. Vooral onder Romeinse soldaten was deze heidense godsdienst populair, en zo ook voor de hoogste aanvoerder van de Romeinen in dat rijk.

Steeds meer zie je vervolgens heidense gebruiken insluipen van de Sol Invictus cultus, hetgeen duidelijk wordt in vroeg christelijke iconografie waarin Christus wordt afgebeeld met een zonnekroon, in de zonnestrijdwagen van Apollon-Helios. Aangezien Christus in *Maléachi 4:2* 'Zon der gerechtigheid' wordt genoemd, wordt het verband leggen tussen het christendom en het heidendom vergemakkelijkt.

Het christendom werd echter niet bij keizer Constantijn de Grote tot staatsgodsdienst verheven. Dat gebeurde pas in februari 380, bij het edict 'Cunctos populos' ('alle volken'). Hierin verklaarde Theodosius samen met medekeizers Gratianus en Valentinianus II, te willen dat al hun volken zich bekeren tot het 'trinitaire christendom', en was duidelijk gericht tegen het 'ketterse' arianisme.

Zeker nadat het christendom een staatsgodsdienst werd, verdween de geweldige spanning tussen de heidense en de christelijke wereld. Nog jong en onervaren, ging Jezus' bruid op de arm van de keizer leunen. Beschermd door de wetgevende en militaire macht, gesteund door de gelden van de staat, zou zij op die manier de triomf van het evangelie kunnen bespoedigen, zo dacht zij. Maar Jezus had al duidelijk in *Lukas 16:13* gezegd dat men geen twee heren kan dienen.

Constantijn de Grote

Langzamerhand liet zij de almachtige arm van haar hemelse Bruidegom los, en kwam volledig terecht in de branding van het wereldleven.

Dit luidde de beginfase in van de geestelijke ontrouw van de kerk. De kerk kon geen keizerlijke eer ontvangen zonder dat de structuur van haar organisatie grote veranderingen onderging. De geestelijke leiders versterkten hun hiërarchie, de wedloop naar de macht nam een sneller tempo aan, de wijsheid van Griekenland en Rome, alsook het zwaard, moesten hulp bieden bij de verkondiging van het kruis. De krijgers van Rome ontvingen het monogram van Christus (de letters chi-rho, Xp) op hun schild, en het kruis werd hun veldteken. De ontrouwe bruid werd tot een geëerde wereldkerk: Pergamum. Zij werd in de wereld opgenomen, het overspelig huwelijk tussen de geestelijke en wereldlijke macht werd weldra gesloten. De machtspositie was duur gekocht ten koste van hemelse beginselen.

De gevallen bruid kreeg de wereld lief, zij ging er zich thuis gevoelen en verwisselde spoedig de eenvoud van Christus tegen de hoogmoed van de heidense priesters. Tussen 321- 538 na Christus ging Gods gemeente een verbintenis aan tussen kerk en staat.

En zo was alles een droevig schouwspel geworden: het christendom werd aangewend voor politieke doeleinden. De gemeente wier Meester aangaf Zelf geen steen te hebben om het hoofd op neer te leggen (Matthéüs 8:20) stond op het punt zelf op de troon van Caesar te klimmen.

Het eerste vers van deze brief aan Pérgamus lezend, kunnen we vaststellen dat de toestand veel treuriger is dan de voorafgaande gemeente van Smyrna. Vandaar ook de aanhef van deze brief in vers 12 "...Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft" (= Gods Woord).

Christus vertoont Zich hier in een geheel ander karakter, hier verschijnt Hij als de Rechter, Hij die alles weet. Voor de gelovigen was het

tweesnijdend zwaard een bekend beeld. Ook de proconsul van Pergamum had namelijk een tweesnijdend zwaard.

Vers 13a: "Ik weet uw werken, en waar u woont; namelijk waar de troon des satans is, ..." Jezus weet waar ze wonen, namelijk waar de keizerlijke verering gelijk opging met de aanbidding van God. Het standbeeld van de keizer werd vereerd. Pérgamus was toentertijd de politieke hoofdstad van de provincie alwaar keizerlijke aanbidding tot grote hoogte werd opgevoerd. De christenen die daar woonde stonden onder grote druk om hieraan mee te doen. Velen hadden inmiddels een compromis gesloten en daardoor was er een vermenging gekomen tussen afgodendienst en de ware godsdienst. Maar God kan dit nooit accepteren, want alleen Jezus is onze aanbidding waard.

Temidden van deze afval was er ook een getrouw deel van de Gemeente. Met name wordt hier genoemd Antipas, die een hoge prijs betaalde voor zijn getrouwheid.

Vers 13b: "U houdt Mijn Naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend, ook in die dagen, in welke Antipas, Mijn getrouwe getuige was, welke gedood is bij u, waar de satan woont."

Het is niet zeker of Antipas een historisch figuur was, of dat het de benaming van een klein groepje trouwe gelovigen. Antipas kan namelijk worden gezien als samentrekking van de Griekse woorden 'anti' (tegen / tegenover) en 'pappas' (priester / vader). In dat geval staat dit begrip Antipas voor een groepje mensen die tegen het middelaarschap van de priester was.

Gezien het woordje 'anti' ook 'in de plaats van' kan betekenen, zou men het ook voor mogelijk kunnen houden dat met Antipas Christus Zelf wordt bedoeld: in plaats van de Vader. Jezus kwam naar deze aarde, waarover satan onrechtmatig de heerschappij had opgeëist, in plaats van Zijn Vader. Jezus werd in Openbaring 1:5 de 'getrouwe Getuige' genoemd, en Hij was getrouw tot in de dood. Toch is die derde mogelijkheid onwaarschijnlijk, omdat met Pérgamus Gods gemeente in een bepaalde tijdsperiode wordt aangeduid, en dat Jezus reeds lang daar voor was gekruisigd. Desalniettemin kan Antipas wel een zinspeling kunnen zijn naar Christus. In elk geval kunnen we in deze brief opmaken, dat Antipas zijn geloof niet verloochte.

chende, ondanks de keizerlijke druk. De Heer noemt Antipas dan ook de “trouwe getuige”. Voor zijn weigering om de keizer te vereren, werd hij ter dood gebracht. Hoe geweldig zou het zijn als Jezus ook ons Zijn “getrouwe getuige” zou noemen. Zoals al aangegeven, is Jezus de ‘getrouwe Getuige’, en we weten dat Hij getrouw was tot de dood. De vraag is: zijn wij dat ook als Zijn ware volgelingen?

In de gemeente te Pérgamus waren er twee valse leringen in omloop: De leer van Bileam en de leer van de Nikolaïeten.

Vers 14-15: “Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat u aldaar hebt, die de lering van Balaâm houden, die Balak leerde de kinderen Israëls een aanstoot voor te werpen, opdat zij afgodenoffer zouden eten en hoereren. Alzo hebt ook u, die de lering der Nikolaïeten houden; hetwelk Ik haat.”

De eerste lering kwam neer op het eten van aan de afgoden gewijde offers. Wat de tweede valse leer precies inhield, is niet geheel bekend. In elk geval ging het om mensen die een bandeloos leven van ongeremd genot leidden.

In beide gevallen komt het neer op het sluiten van een compromis, en weten we dat God dit haat. Van Bileams zonde kunnen wij lezen in het boek *Numeri, de hoofdstukken 24, 25 en 31*. En wanneer wij één en ander vergelijken met hetgeen geschreven staat in *2 Petrus 2:12-15* en *Judas 11*, zo wordt ons het totale beeld van dit kwaad duidelijk.

Zowel het Balaâmisme (of: Bileamisme) als het Nikolaïtisme vormden het begin van de Roomskatholieke leer, een waar mengsel van evangelie en wereldgelijkvormigheid. De wereld was binnengeslopen en nam de overhand; de gemeente verloor haar eenvoudigheid en geestelijk karakter... Dit laatste dus in die mate, dat zij zich geheel en al stelde onder bescherming van de macht van de overheid, waardoor de staat bemoeienis kreeg in de gemeente.

Het tweede gedeelte van vers 15 van *Openbaring 2* laat duidelijk zien dat God dit haat. Vervolgens wordt in het zestiende vers opnieuw de oproep gedaan tot bekering. “Bekeer u; en zo niet, Ik zal haastig tot u komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard van Mijn mond.” Met andere woorden: Keer terug van deze weg en zondert (lees: heiligt) u geheel en al van haar af van de wereld. Doet u dat niet, ... dan zal het vonnis nadelig voor u uitpakken.

Het laatste vers in deze brief luidt: “Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witte keursteen, en op de keursteen een nieuwe naam geschreven, welke niemand kent, dan die hem ontvangt.”

Dit ‘Manna’ is het Woord van de levende God, dat door de Heilige Geest levend gemaakt is; terwijl dit levende Woord niemand anders is dan Christus Zelf (zie *Johannes 6:49-51*). Maar...in tegenstelling met het manna dat uit de hemel viel, als voedsel voor

Israël tijdens hun woestijnreis, is er een ‘verborgen Manna’ – dat manna,

bevond zich in de gouden pot, verborgen in de Ark des Verbonds. Dit wijst op de verborgenheden in het Woord van God die ons alleen door de heilige Geest geopenbaard kunnen worden.

De ‘witte keursteen’ in vers 17 was het teken en het bewijs van de vrijspraak, uitgesproken door de hemelse Rechter doordat Jezus onze straf droeg en we vrij zijn van het oordeel (zie *Johannes 3:18; Romeinen 8:1*), terwijl de ‘nieuwe naam’, die door niemand anders wordt gekend dan alléén door degenen die hem ontvangen, de bijzondere relatie uitdrukt die de overwinnaars zullen hebben met Jezus, als Bruid ten aanzien van de Bruidegom.

Laten wij als Gods gemeente geen compromissen sluiten met de wereld. Waarheid kan niet met dwaling vermengd worden, omdat dan afval zijn intrede doet. Daarom kan een populaire godsdienst niet getolereerd worden, zoals dat wel gebeurd is in de 4e eeuw na Christus.

Dat wij de waarheid zuiver mogen bewaren, en dat de Heer ons daarbij ogenzalf mag geven om onderscheid te kunnen blijven maken tussen waarheid en dwaling.

Zet je GEZONDHEID geen HAK

D. Nuñez Paz

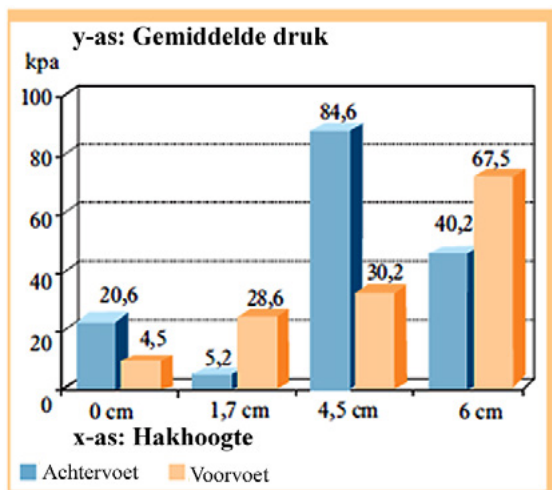

Het is al 3 jaar dat Marianne, een studente Managementwetenschappen, de gemeente bezoekt, maar zij is niet in staat om een bewuste beslissing te maken voor haar geestelijke voorbereiding. Diep in haar hart heeft ze een aantal ingesleten gewoonten die ze met veel moeite heeft kunnen loslaten. Anderhalf jaar geleden maakte zij de stap om voor een vegetarisch dieet te kiezen, de tijd van de roman te gebruiken om een christelijk lied te leren en zich op een christelijke manier te kleden, alles behalve afstand doen van haar favoriete schoenen. Voor haar is er geen betere gelegenheid om met haar “lengte” en “elegantie” te pronken dan met de hakschoenen, ook al voelt ze zich daardoor werkelijk gebroken en is ze doodop als zij thuiskomt. Onmiddellijk trekt zij haar schoenen uit en voelt zij zich volledig verlost van haar “elegantie”.

Toen zij vernam dat in haar gemeente men zich bescheiden kleepte en dat schoenen met hakken geen deel uitmaakten van de kleding van de dames, veranderde voor haar alles. Zij begon zich ongemakkelijk te voelen en met moeite gaf zij toe dat de lengte en de pijnlijke “elegantie” niets anders was dan een illusie. Zo besloot zij steeds lagere schoenen te gaan dragen, totdat ze die sinds een half jaar niet meer gebruikt.

Haar vrienden van de hogeschool en van haar werk werden verrast door zo’n overdreven verandering. Zij zagen dat zij niet zo lang was als dat zij leek te zijn, en dat ze er nog steeds goed uitzag. Haar beste vrienden vroegen meteen de reden voor deze verandering, waarop zij antwoordde dat het deel uitmaakte van de gezondheidsleer van haar nieuwe gemeente. Zij bestempelden zo’n advies als fanatisme, terwijl zij zich comfortabeler voelde en ontspannender.

Het onderwerp van de hoge hakken is altijd een zeer controversieel punt geweest. Heeft het medische gevolgen? Is er een ideale hoogte zonder risico voor de gezondheid? Geeft de Bijbel en de Geest der Profetie inzicht hierin en lichten

zij het ongemak van het gebruik ervan toe? Dat zijn enkele vragen die men heeft met betrekking tot dit onderwerp.

We horen dikwijls zeggen: “Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden” ofwel: “Schoonheid heeft zo haar prijs”. Ik ben het er volkomen mee eens, en de prijs is vrij hoog. De vraag is nu, waarom houden zij zo veel van hoge hakken?

- Houding:** Hakken hebben de neiging om het lichaamsgewicht naar voren te duwen, waardoor de lichaamshouding verandert en dit er sensueel uitziet. Tegelijkertijd zorgt het ervoor dat de wervelkolom en de heupen niet volledig uitlijnen.
- Lengte:** Ze laten de bovenbenen of dijen langer lijken, en verhogen de druk op de voet, want bij het lopen komt een van de hakken van de grond, en verhoogt zo de druk op de standvoet.
- Figuur:** Door het gebruik van hakken steken de billen uit als gevolg van de vorm van het bekken en de lumbale wervelkolom.

Er zijn vele redenen te noemen voor het gebruik van hoge hakken, maar er zijn tegelijkertijd ook vele nadelige gevolgen voor de gezondheid. Er is veel wetenschappelijk bewijs voor de complicaties die worden veroorzaakt door het dragen van schoenen met hakken. Dr. D Casey Kerrigan, medewerkster aan een onderzoek uitgevoerd aan de Harvard Medical School in Boston, heeft geadviseerd om te stoppen met het dragen van hakken. In de studie blijkt dat het gebruik van hoge hakken de kans verhoogt op het ontwikkelen van knie-artrose (dunner worden van het gewricht). Recente studies beweren dat vrouwen meer lijden aan

voetletsels dan mannen. Dat komt grotendeels door het gebruik van hoge hakken.

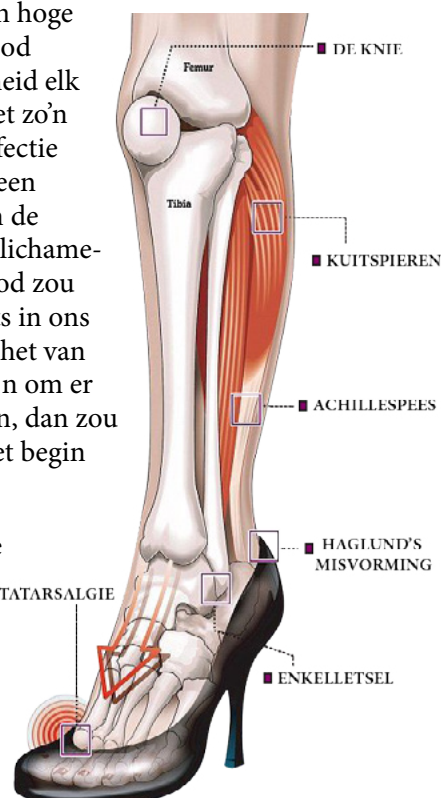
De normale druk op blote voeten is gelijk aan 43% op de voorvoet en 57% op de achtervoet. Om een 50-50% balans in evenwicht te hebben, dient de hak niet hoger dan 2 cm te zijn. Zoals we kunnen zien in figuur 1, neemt de druk toe naarmate de hak hoger is. Hoe hoger de hakhoogte is hoe groter de druk vooral in de voorvoet is. Het is vrij duidelijk dat het langdurig gebruik van hoge hakken geassocieerd wordt met misvormingen in de voeten, zoals hamertenen. Dat komt doordat de voet slijpt. Het standpunt die de enkel inneemt door het dragen van hoge hakken verhoogt het risico op letsel, vooral bij onbalans.

Andere complicaties die voort kunnen komen uit het gebruik van schoenen met hoge hakken zijn onder andere:

- Ontsteking van de zenuwentakken van de voet.
- Ontsteking van de achillespees.
- Vorming van hallux valgus (“eeltknobbels”)
- Sesamoiditis (ontsteking van de botjes onder het gewricht van de grote teen)
- Rug- en nekpijn (Door het aannemen van de verkeerde houding van billen en kin)

Vanuit medisch oogpunt zijn nu voor ons de gezondheidseffecten van hoge hakken vrij duidelijk. God heeft in Zijn grote wijsheid elk deel van het lichaam met zo'n nauwkeurigheid en perfectie ontworpen. Alles heeft een doel, alles draagt bij aan de goede prestaties van de lichamelijke gezondheid. Als God zou hebben gezien dat er iets in ons lichaam ontbrak en dat het van essentieel belang zou zijn om er goed of langer uit te zien, dan zou Hij het zeker al vanaf het begin hebben gemaakt.

Het zou goed zijn om te begrijpen wat het betekent om werkelijk nieuwe schepselen te zijn. God zegt in Zijn Woord: “Zo dan, indien iemand in Chris-

Schoenen – welke zijn de beste?

Schoenen – ze zijn er in alle soorten en maten: open schoenen, gesloten schoenen, slippers, sandalen, sportschoenen, laarzen, hoge hakken, lage hakken, geen hakken. Zo veel om te kiezen! Maar welke schoenen zijn nou goed voor mij?

De Engelse voetspecialist en chirurg Mike O'Neill zegt de laatste drie jaar een flinke toename te zien aan voetproblemen die veroorzaakt zijn door platte schoenen, sandalen en slippers. Vooral in de zomer neemt het aantal klachten toe. Als je platte schoenen te lang draagt, kunnen er dezelfde problemen ontstaan als bij het dragen van schoenen met hoge hakken. In het artikel op de vorige bladzijden werd reeds ingegaan op de problemen die kunnen ontstaan door het dragen van hoge hakken. In dit artikel wordt tevens uitgelegd waarom ook het te lang lopen op platte schoenen, zoals slippers, sandalen en ballerina's slecht is voor de voeten.

Het dragen van deze schoenen lijkt zo onschuldig. Is het namelijk niet bijna alsof men op blote voeten loopt? Dit kan toch niet slecht zijn voor de voeten? Wat is dan het probleem? Bij het dragen van slippers moeten de tenen heel erg hun best doen om een goede grip op de slippers te krijgen, om zo te voorkomen dat de slippers van de voeten vallen. Ook komt de hiel bij het lopen met slippers op allerlei mogelijke plekken terecht en soms zelfs naast de slipper. Als men op slippers loopt neemt men automatisch kortere stappen en wikkelt men de stap niet goed af.

Doordat de meeste slippers geen voetbed bevatten, kan dit vooral bij mensen met platvoeten of een lange wreef leiden tot voetklachten. Na langere tijd alléén op slippers te hebben gelopen, is het zelfs mogelijk dat er problemen ontstaan aan de knieën, de heupen, de rug en het scheenbeen. Er kunnen zelfs ontstekingen ontstaan aan de achillespees en het bindweefselband op de voetzool. Om schade aan de voeten te voorkomen, wordt er aangeraden om slippers met een voetbed te kopen. Het beste is het echter om slippers alleen voor korte tijd te dragen en regelmatig af te wisselen met ander schoeisel.

Het veel lopen op sandalen en platte schoenen, zoals zgn. ballerina's, is ook niet altijd gezond. Er kunnen klachten ontstaan zoals rugpijn, likdoorn en artritis. Door het dragen van platte schoenen gaat men slenteren en dat is slecht voor de lichaamshouding. Bij het dragen van platte schoenen draaien de voeten bij de afwikkeling iets naar binnen toe, waardoor de tenen verkeerd komen te staan. Dit kan leiden tot pijn aan de voeten en op de langere termijn tot likdoorns. De onjuiste stand van de voeten heeft ook een slechte invloed op het kniegewricht. Zo is bijvoorbeeld hardlopen op platte schoenen op den duur ook slecht voor de schenen. Het beste is het om dagelijks van hakhoogte te veranderen. Voeten worden het best ondersteund door een kleine hak van 2,5 cm.

Waarop zou je moeten letten bij het kopen van schoenen?

- Koop het liefst schoenen met een sluiting (dit geeft meer stabiliteit dan instappers)
- Kijk of er een stevig hielstuk in de schoen zit
- Let er op dat de voering vrij is van vouwen en andere oneffenheden (deze kunnen drukplekken en blaren veroorzaken)
- Schoenen moeten bij voorkeur van leer zijn (leer rekt mee, ademt en laat transpiratievocht door)
- De zolen moeten flexibel en sterk zijn met een goede grip
- De binnenzool van de schoen mag niet stug zijn, maar moet een beetje veerkracht bieden om de schokken op te vangen van het lopen op harde oppervlakken
- Pas op met smalle schoenen en puntschoenen (deze kunnen pijn aan de voeten en teenkramp veroorzaken)
- Een te brede voorvoet in de schoen is niet goed (daardoor gaat de voet schuiven en ontstaan er blaren)

Jan Willem Wensink, 'Slippers en sandalen geven klachten aan voet en knie', <http://www.dokterdokter.nl/gezond-leven/bewegen/slippers-en-sandalen-geven-klachten-aan-voet-en-knie/>

tus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.” (2 Korinthe 5:17). Wat is ons standpunt? Hebben we echt een verandering ervaren in zaken van het verleden of blijven we hetzelfde? Een werkelijke verandering kan niet plaatsvinden in een hart, dat ver van God is. Er is geen grotere macht die een dergelijke verandering kan uitoefenen als de levendmakende goddelijke liefde.

De kledingstijl legt een lichaamstaal vast, die ons of als Gods dienaren identificeert, of als afstammelingen van de duisternis. Toen we in de wereld waren, deden we de dingen van de wereld. “Te weten dat u zoudt afleggen, aan gaande de vorige wandeling, de oude mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; En dat u zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, En de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.” (Éfeze 4:22-24). Wij moeten afstand doen van het voormalige ‘ik’ en kiezen voor een ‘ik’ in heiligheid en gerechtigheid, waarmee wij de wereld om ons heen kunnen laten zien wie onze geest, hart en lichaam beheerst.

Wanneer ijdelheid in het hart en het verstand opkomt, leidt dit – hoe onschuldig een mode ook schijnt te zijn – van God af. De apostel Paulus zegt in 2 Korinthe 5:9: “Daarom zijn wij ook zeer begerig, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, om Hem welbehagelijk te zijn.” Hoe vaak brengen wij met ons geschenken mee, die verpakt zijn in ijdelheid, maar de Bijbel zegt: “Wee dengenen, die de ongerechtigheid trekken met koorden der ijdelheid, en de zonde als met dikke wagentouwen!” (Jesaja 5:18).

De apostel Petrus schrijft dat hetgeen een dame werkelijk siert, vanbinnen zit. het is de onvergankelijke schoonheid van een levende geest, vol van liefde, tederheid en kalmte. Dat is zeker

een vreugde in de ogen van God (zie 1 Petrus 3:3, 4). In plaats daarvan biedt de mode van deze tijd een sieraad vol seksualiteit, hebzucht en zelfgenoegzaamheid, hetgeen een beeld weerspiegelt dat ons ervan weerhoudt kinderen van de allerhoogste God genoemd te worden. Het probeert niet alleen ons geestelijk leven te vernietigen, maar het verzwakt ook steeds verder ons lichaam, onze kracht en veroorzaakt verschillende ziektes. Laat God zelf ons voorbeeld zijn. Laat Hij toch ons voorbeeld en doel in het leven zijn. Dat Hij de Persoon mag zijn, Die wij hoog hebben staan, en dat ons uiterlijk in overeenstemming mag zijn met hetgeen wij belijden. Een goed voorbeeld zijn zegt immers meer dan duizend woorden.

Geraadpleegde literatuur:

Dr. D. Casey Kerrigan (e.a.), Knee osteoarthritis and high-heeled shoes, in tijdschrift: *The Lancet*, Vol. 351, Issue 9113, blz. 1399 - 1401, 9 mei 1998. Geraadpleegd op 20 oktober 2014 op internet. [http://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736\(97\)11281-8/abstract](http://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736(97)11281-8/abstract)

S. Hidalgo Ruiz, Francisco Alonso Tajés, Alfonso Martínez Nova, F.M. García Blázquez, Carolina Rosende Bautista, Estudio de la altura recomendada del tacón (Engelse titel: Study of the recommended height of heel), in tijdschrift: *El Peu*, vol. 25, no. 2, 2005, blz. 73-78.

R. Hollerman, Pleasing God in Personal Appearance. Geraadpleegd op internet op 30 juli 2014. Online beschikbaar: <http://www.truediscipleship.com/Gtopics/general13.htm>.

In het Spaans: <http://www.truediscipleship.com/Spanish/general13s.htm>

SPONSOR EEN SCHOOL
of ondersteun een ander project

doneer op bankrekening ING 112 103

BarmhartigeSamaritaan.ZDareformatie.org

W

eer een slapeloze nacht. Voor de zoveelste keer heb je wakker gelegen en je afgevraagd: 'Wat heb ik verkeerd gedaan?' Je hebt altijd geprobeerd een goed voorbeeld te zijn. Samen hebben jullie de sabbatschool bezocht, thuis aandacht gehouden en je hebt je kind verteld wat God goed vindt en wat niet. En toch, nu je kind volwassen is geworden, gaat het steeds vaker zijn eigen weg. Een weg die jij niet goed vindt, misschien een weg waarvan je weet dat de Heere die ook niet goed vindt. Je probeert je kind erop te wijzen, legt uit dat het niet goed bezig is. Je wijst op de gevolgen. Er volgen gesprekken; rustige gesprekken, emotionele gesprekken, boze gesprekken, dreigementen: 'Als jij niet doet wat ik wil, dan..'. Maar het helpt niet. Je kind maakt zijn eigen keuzes, gaat zijn eigen weg. Het heeft zijn eigen vrije wil. Je staat erbij, verdrietig en hulpeloos. Hoe kun je dit oplossen, hoe kun je dit aanpakken? Kun jij je kind tot zijn geluk dwingen? Kun jij je kind dwingen op de rechte weg te blijven?

Voor deze en vele andere vragen stonden en staan bijna alle ouders te allen tijde. Het kind wordt volwassen en staat op de drempel het huis te verlaten. Het losmaken van het ouderlijke huis is begonnen. Een moeilijke en pijnlijke tijd voor vele ouders. Je verliest steeds meer de invloed op je kind. Hoe ga je met deze situatie om?

Mijn
KIND *wordt*
VOLWASSEN
en nu?

D. Guldemeester

Jezus kent jouw probleem. Het is niet eenvoudig je kind los te laten. Het doet pijn, roept hulpeloosheid op. Jezus wist dit en daarom heeft Hij voor jou het volgende verhaal verteld.

‘Er was een man die twee zonen had. Vader, zei de jongste tegen hem, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb. En de vader verdeelde zijn bezit over zijn twee zonen. Een paar dagen later verzilverde de jongste zoon zijn aandeel en ging op reis naar een ver land. Daar leidde hij een losbandig leven en verkwistte al zijn geld. Toen hij alles had opgemaakt, brak er in dat land een zware hongersnood uit. Ook hij begon daaronder te lijden. Toen trok hij eropuit en kreeg na lang aandringen werk bij een van de bewoners van dat gebied. Die stuurde hem zijn land op om varkens te hoeden. Graag had hij zijn maag gevuld met het voer van de varkens, maar niemand gaf het hem. Toen kwam hij tot bezinning en dacht: Mijn vader heeft zoveel knechten en die hebben eten in overvloed! En ik kom hier om van de honger. Ik ga terug naar mijn vader en zal tegen hem zeggen: Vader, wat ik heb gedaan was tegen de wil van de hemel en tegen de uwe. Ik verdien het niet nog langer uw zoon genoemd te worden; behandel mij als een van uw knechten. En hij ging op weg, terug naar zijn vader.

Hij was nog ver van huis, toen zijn vader hem al zag. Omdat hij met hem begaan was, liep hij hem snel tegemoet, sloeg zijn armen om hem heen en kuste hem. Vader, zei de zoon, wat ik heb gedaan was tegen de wil van de hemel en tegen de uwe; ik verdien het niet nog langer uw zoon genoemd te worden. Maar zijn vader zei tegen zijn knechten: Vlug! Haal het beste gewaad en trek het hem aan; steek een ring aan zijn vinger en doe hem schoenen aan. Haal het mestkalf uit de stal en slacht het. We gaan eten en feestvieren. Want mijn zoon hier, hij was dood maar hij leeft weer, ik was hem kwijt maar hij is terug. En zij begonnen feest te vieren. ‘*Lukas 15:11-24, GNB*

De vader in dit verhaal liet zijn zoon gaan. Hij dreigde niet: ‘Als je weg gaat zoek je het zelf maar uit. Van mij krijg je geen cent.’ Hij smeekte ook niet: ‘Blijf hier’. We lezen ook niet dat hij boos werd. Maar we kunnen er wel van

uitgaan, dat hij verdrietig was. De vader liet zijn zoon gaan. Hij liet de zoon zijn vrije wil. Natuurlijk was hij verdrietig. Lang stond hij daar en keek zijn zoon achterna. Ik denk ook dat hij, net als jij, vele slapeloze nachten had. Hij vergat zijn zoon niet, in gedachten was hij steeds bij hem. Net als jij bad hij iedere dag tot God dat Hij zijn kind weer gezond thuis mocht brengen. En iedere dag stond hij weer op de uitkijk of zijn zoon al kwam, om hem vol liefde en met open armen te ontvangen.

God heeft ons mensen bij de schepping een vrije wil gegeven; de eigenschap zelf beslissingen te nemen. Daardoor onderscheiden wij ons ook van de dieren. Die hebben geen vrije wil, zij volgen hun instinct. Je kunt een dier wel trucjes aanleren, maar kiezen kan een dier niet. Wij als mensen echter, mogen vrij kiezen.

Adam en Eva mochten van alle bomen in de tuin van Eden eten, maar van één boom niet. Met hun keus om toch van deze ene boom te eten, namen zij het besluit tegen de vriendschap van God. Ze kozen voor de onafhankelijkheid van hun Schepper. Door de boom in de tuin van Eden te zetten, gaf God Adam en Eva de vrijheid om vóór of tegen Hem te kiezen. God gaf Adam en Eva de vrije wil om zelf het besluit te nemen.

Altijd wanneer wij mensen onze eigen wil aan iemand opdringen maken wij iets kapot dat God cadeau heeft gegeven, namelijk de vrije wil. Ieder mens is door God uitgerust met de eigenschap van de vrije wil. Iedereen heeft de vrije wil om te kiezen tussen verschillende mogelijkheden, om te kiezen voor iets of iemand of juist ertegen. Deze vrijheid om de mensen zelf te laten kiezen, moest God duur betalen. God wilde graag dat de mensen Hem als vriend en raadgever zouden kiezen. Maar Hij liet hen ook de mogelijkheid om tegen Hem te besluiten. Zo gebeurde het ook. De gevolgen van dit besluit zijn ons bekend. Wij en de gehele schepping leiden eronder. Oorlog, ziekte, pijn, natuurrampen en ten slotte de dood. God Zelf lijdt ook onder het besluit van de mens. Hij lijdt met degenen die lijden. Maar wat zou het alternatief zijn geweest? Had Hij ons als robots

moeten maken, die luisteren als het knopje wordt ingedrukt? Het is mogelijk een machine te laten doen wat je wilt maar het is onmogelijk op commando iemand lief te hebben. God wil dat wij hem liefhebben. Niet omdat wij niet anders kunnen, maar uit vrije wil, met heel ons hart.

Willen wij dat onze kinderen robots zijn? Ik denk van niet. Maar juist omdat wij dat niet willen, moeten wij ermee rekening houden dat hun vrije wil ons duur komt te staan. Hun vrije wil kan ons verdrietig maken en pijn veroorzaken. Maar wanneer zij dan tegen ons zeggen: 'Mama en papa ik houd van jullie', dan weten wij zeker dat ze dit ook menen en dat dit niet iets is wat zij gedwongen moeten zeggen, maar dat hun liefde van harte komt.

God heeft ons de vrije wil gegeven. Dit kwam Hem duur te staan. Zo duur dat Hij daarvoor Zijn eigen Zoon gaf. Want alleen door dit offer hebben wij weer vrije toegang tot de Vader. Met andere woorden: onze vrijheid om te kiezen was God zoveel waard dat Hij Zijn Zoon ervoor gaf.

In het eerste deel van het verhaal van de verloren zoon ervaren we iets belangrijks over God. Hij wordt in dit verhaal beschreven als de liefhebbende en geduldige vader. De vader ketent zijn zoon niet vast. In tegendeel; hoewel het hem veel pijn doet respecteert hij het besluit van zijn zoon om weg te gaan. Hij dreigt niet, hij dwingt niets af. Waarom niet? Omdat God niets hoger acht dan onze vrije wil. Hij zal ons niet tot ons geluk dwingen. God respecteert de vrije wil van ons mensen. Velen beweren dat wie met God leeft van veel dingen afstand moet doen. Dat degenen juist dat moeten missen wat leuk is en het leven in hun ogen levenswaardig maakt. Ze gaan zelfs nog verder en zeggen, dat als je een christen wilt zijn je jouw verstand en je vrije wil achter moet laten. Deze mensen weten niet hoe God werkelijk is en ze weten niets van de liefde van God.

Kun jij je voorstellen dat iemand gedwongen zou worden op de nieuwe aarde erbij te zijn? Dat op de nieuwe aarde iemand zal zeggen: 'Ik wilde helemaal niet hier zijn, maar ik kon me er niet tegen verweren.' Ik ben blij dat er op de nieuwe aarde straks alleen maar vrijwilligers zijn. Mensen die vrijwillig ervoor gekozen hebben God lief te hebben en Hem te volgen.

Ik wil graag nog ingaan op de tweede helft van het verhaal van Jezus uit *Lukas 15*. De tweede zoon van de vader was een heel andere type kind.

'De oudste zoon was op het land. Toen hij terugkeerde en dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dansen. Hij riep een van de knechten en vroeg hem wat er aan de hand was. Uw broer is terug, antwoordde die, en

uw vader heeft het mestkalf laten slachten omdat hij hem weer gezond en wel terug heeft. De oudste zoon was woedend en wilde niet naar binnen. Zijn vader kwam naar buiten en probeerde hem over te halen. Maar hij zei tegen zijn vader: Hoeveel jaar dien ik u nu al niet, zonder ooit een van uw bevelen te overtreden? En wat hebt u mij gegeven? Nog geen bokje om eens feest te vieren met mijn vrienden. Maar nu die zoon van u gekomen is, die met hoeren uw vermogen heeft opgemaakt, slacht u het mestkalf voor hem! Jongen, antwoordde zijn vader, jij bent altijd bij me en alles wat van mij is, is van jou. Maar er moet feest zijn, er moet vreugde zijn! Je broer hier, hij was dood maar hij leeft weer, ik was hem kwijt maar hij is terug.' (Lukas 15:25-32, GNB)

De oudste zoon is thuis gebleven. Maar het lijkt alsof hij zich meer een slaaf voelde dan een zoon. Je kunt je afvragen of hij wel vrijwillig thuis gebleven is. Deed hij dit omdat zijn hart het hem ingaf, dus uit liefde? Of deed hij dit omdat hij zich daartoe moreel verplicht voelde? Had hij diep in zijn hart het verlangen naar dezelfde vrijheid als zijn jongere broer en was hij daarom de hele tijd stiekem jaloers op hem? Het is belangrijk dat wij dat, wat wij doen, uit liefde doen. Dat wij die dingen die wij doen, van harte doen, want als de liefde ontbreekt, is alles nutteloos. 'Al sprak ik de talen van mensen en engelen: als ik geen liefde had, was ik niet meer dan een schetterende trompet, een galmend bekken.

Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen en wist ik alles wat er te weten is, ja, al had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen: als ik geen liefde had, was ik niets. Al gaf ik mijn hele bezit weg voor eten voor de armen, al gaf ik mijn lichaam

en kon ik me daarop beroemen: als ik geen liefde had, zou het me niets baten. Liefde is geduldig en vriendelijk. Liefde is niet jaloers, vervalt niet in grootspraak, in eigendunk. Ze gedraagt zich niet grof, ze is niet uit op het eigen belang. Ze raakt niet beledigd, ze rekent het kwaad niet aan. Ze verheugt zich niet in onrecht, ze vindt vreugde in de waarheid. Ze kan alles verdragen, ze blijft geloven, blijft hopen, nooit geeft ze het op.' 1 Korinthe 13:1-7, GNB

Als de liefde ontbreekt, is het mooiste thuis net een gevangenis. Liefde kan alleen groeien als wij – net zoals God het doet – onze kinderen, partner, vrienden en gemeenteleden achten en respecteren. Het zal niet eenvoudig zijn je volwassen geworden kind los te laten. Maar denk aan het verhaal van de vader die zijn zoon liet gaan. Bid voor je kind, vertel hem de consequenties van zijn handelen en blijf wachten op zijn thuiskomst. En komt je kind thuis: sluit het in je armen en neem het aan zoals God ook jou heeft aangenomen.

Vrij naar: *Eli Diez, Licht am Horizont – Lebensperspektiven für heute und morgen, Advent Verlag (1999), blz. 37.*

In het
HOL *van de*
LEEUEW

*D*e vrede van God
zij met u, geliefde
broeders en zusters.
Ik groet u met de
woorden uit 1 Samuël 7:12.

“Samuël nu nam een steen, en
stelde die tussen Mizpa en tussen
Sen, en hij noemde diens naam Eben-
Haëzer en hij zei: Tot hiertoe heeft ons de HEERE geholpen.”

Het is mijn grote vreugde om de boodschap van de reddende genade
te geven aan een wereld die vergaat. Met Gods hulp, werk ik in Finland
en de buurlanden.

God heeft mij en anderen het voorrecht gegeven om de verlorenen
te helpen om hun weg naar het eeuwige leven te vinden. Dit werk
is niet gemakkelijk, maar het is zeer gezegend, want wanneer wij
werken voor het heil van anderen, dan werken we ook voor onze
eigen zaligheid – voor de eeuwigheid.

Ik wil u een ervaring vertellen die ik heb gemaakt in

Finland. Enkele jaren geleden was ik in een kleine stad
tijdschriften en folders aan
het uitdelen. In een grote
appartementengebouw
waren er twee mensen
heel boos op mij, en ik

V. Marinov

verliet snel het gebouw. Ik was niet ver van de plek toen ik iemand hoorde roepen naar mij. Ik draaide mij om en zag dezelfde vrouw die zojuist zo boos was geweest. Nu sprak ze heel rustig en vriendelijk tot mij, verontschuldigde zich, en vroeg me om terug te komen. Ze zei dat er geïnteresseerde mensen waren. Toen ik hoorde dat er geïnteresseerden waren, dacht ik, ik moet terug gaan.

Toen ik terugkeerde naar haar appartement, was er een jonge man die dronken was en een klein meisje. De vrouw zei tegen mij: 'Je had de moed om hier terug te komen, maar nu zul je hier niet levend vandaan komen.' In het begin dacht ik dat ze een grapje maakte; maar al snel begreep ik dat dit geen grap was. Want de kleding die ze droegen en aan hun gedrag zag ik dat het satanisten waren. De man begon mij te slaan, en de vrouw nam een groot mes en probeerde me neer te steken. Ik begon te bidden in mijn gedachten: 'Heer, als mijn einde hier is, maak mij dan bereid.' Vervolgens probeerden ze me vanaf de vijfde verdieping uit het venster te gooien. Ik schreeuwde om hulp. Beneden was een weg en voorbijgangers stopten en keken omhoog. Daarom trokken de twee mij terug. De vrouw kwam bij me met een mes. Ik bleef bidden: 'Heer, als u werk voor mij te doen heeft, red mijn leven.'

De vrouw zei: 'Ik ben verbaasd, het is alsof iets mijn hand tegenhoudt. Ik probeer het mes te gebruiken, maar kan het niet.'

Ik bleef bidden voor een wonder: 'Heere, bewaar mij voor blijvende littekens op mijn gezicht. Hoe zal ik in staat zijn om voor U te werken?' Mijn hoofd bloedde van de slagen en de jappen van het mes. Toen ik weer om hulp riep vanuit het open raam, werd ik snel teruggetrokken. Er stond een plastic tafel in de kamer; en toen de twee mensen mij over de tafel trokken, kipte deze om en viel ik op de grond. Voordat ik weer kon opstaan, pakte de man een pot met een plant erin en gooide het op mijn hoofd met zoveel kracht dat de pot brak, en alle aarde over mij heen kwam. De strijd duurde ongeveer veertig minuten. Ik was uitgeput en vroeg me af hoe ik hier ooit weg zou komen. Ik dacht dat ik zou instorten en dat ze mij zouden vermoorden. Maar het volgende moment ging de deurbel. De vrouw ging om te vragen wie er was, en het antwoord was: 'Politie! Open de deur onmiddellijk!' Ze kwam

terug en zei tegen de man: 'De politie is hier!' Hij liep weg van mij. Twee politieagenten kwam binnen en namen mij weg. Ik bedankte hen voor het redden van mij. Een arts en een verpleegkundige waren met hen, en ze onderzochten me. Drie politieauto's en een ambulance waren er gekomen. Op het politiebureau moest ik vertellen wat er gebeurd was. Ik kon nauwelijks praten, want mijn mond, gezicht, en hoofd waren enorm opgezwollen. Tenslotte vertelde de politie mij dat ik naar huis kon gaan en vroeg of ik in staat was om de auto te rijden. Ik was niet helemaal zeker, maar ik wilde naar huis. Het was 's avonds, en met Gods hulp was ik in staat om naar huis terug te keren; maar het voelde alsof ik door 100 bijen was aangevallen en geprikt in mijn gezicht en hoofd.

Het eerste wat ik deed was in de spiegel kijken. Ik was verbaasd dat er gapende wonden waren van het mes rond mijn linkeroog; een snee was slechts enkele millimeters van mijn oog vandaan, maar het wat niet gewond. God zij dank! Hij hoorde mijn gebeden en beschermde mij. Wat een wonder!

Ik ging naar het ziekenhuis voor behandeling, en de dokter zei dat de wonden niet diep waren. Een verpleegkundige maakte al mijn verwondingen schoon en gaf mij wat medicatie tegen de pijn. Na ongeveer twee weken waren de wonden genezen zonder enige littekens achter te laten. Prijs God! God zond Zijn engelen om mijn leven te redden, en ik wil voor Zijn heerlijkheid werken zolang ik leef. Moge Hij het werk zegenen van mijn broeders en zusters over de hele wereld!

K. Bondoc

"Zonder Mij kunt u niets doen"

Johannes 15:5c

Op mijn weg naar huis van mijn werk (in de Filippijnen) op een regendag, besloot ik om een kerk in te gaan (een katholieke kerk) om voor de regen te schuilen. Ik was van plan om te vertrekken zodra de regen stopte. De kerk was open en op dat moment was er een dienst gaande. Slechts een paar mensen hadden aandacht voor de procedure, of misschien leek het zo omdat de kerk enorm groot was. Ik stond net bij de ingang van de kerk, en kon de boodschap van de priester horen, maar

luisterde niet echt. Ik wilde gewoon weten wat er binnen te zien was.

Ik had al een idee van wat er allemaal kon zijn, beelden, schilderijen van heiligen, bogen op de muren, dat soort dingen. Toen ik voor het eerst de kerk binnenkwam, zag ik een kamer aan mijn rechterkant – een gebedsruimte. Mensen gaan er alleen maar in om een gebed uit te spreken en vervolgens vertrokken ze weer. Dus ging ik die ruimte in, zag een stoel, en ging er zitten. Het was erg rustig. Het enige wat ik kon horen waren de voetstappen van de mensen die komen en gaan.

Terwijl ik daar zat, besloot ik om een gebed uit te spreken wat ik in mijn gedachten had – ik bedoel, waarom niet? Het was de enige rustige plek in het midden van de stad.

Nadat ik had gebeden, zat ik en keek naar de mensen die komen en gaan en toen realiseerde ik mij iets. Maar voordat ik zeg wat ik beseftte, zal ik vertellen wat ik zag. Er was een oude man die nat was van de regen die voor de afbeeldingen stond, en misschien tot God aan het bidden was. Ik weet niet waar hij om vroeg, maar ik zag dat de man erg arm was. Hij leek erg triest, en leek niet echt op een biddende man, maar op iemand die naar die plek was gekomen alleen maar om te bidden, in de hoop antwoord te krijgen op zijn gebed. Toen kwam er een lerares, dat kon ik zien door haar uniform, gevolgd door een aantal middelbare scholieren die misschien om hulp vroegen om te slagen voor hun examens, daarna een andere arme man met tranen in zijn ogen, vervolgen een bankmedewerker, en mensen van verschillende rangen in de samenleving. Ik zag hun toewijding, hun hoop en hun behoefte aan God en Zijn hulp. Ik dacht, misschien leidde God mij naar deze ruimte en wil dat ik mij iets realiseer. En dit is wat ik mij realiseerde: Ongeacht iemands beroep, of hij rijk, arm, zelfs een bedelaar, oud of jong, vrouw, student of docent is, of de religie waarin hij gelooft, hij wil tot God te bidden; en ik zag mijzelf op hetzelfde niveau als hen. En weet u wat? We zitten allemaal op hetzelfde niveau. Wij hebben allemaal God nodig. Zij hadden behoefte aan God, en daarom waren ze daar. Ze raakten de afbeeldingen aan tijdens het bidden, in de hoop dat hun gebeden zouden worden verhoord. Ze hadden God nodig. Ik heb Hem ook nodig. U die dit leest heeft God nodig. Wij hebben allemaal God nodig, en dat is de

realiteit. We dwalen vaak ver weg van Hem; maar als we ons realiseren dat we te ver zijn gegaan, dat is het moment waarop we kunnen voelen dat we Hem nodig hebben. Maar als we er goed over nadenken, zijn we elke minuut in ons leven afhankelijk van God. We hebben Hem nodig – meer dan lucht, meer dan zonlicht, meer dan wat dan ook. Zelfs daarvoor wist ik dat ik God nodig had in mijn leven. Maar ik heb er nooit aan gedacht dat ongelovigen of leden van de katholieke kerk God meer nodig zouden hebben dan ik. Ik ken de waarheid; maar als de waarheid slechts een theorie is in mijn leven, dan is die waarheid net alsof er niets is. Het is beter om niets te weten dan om de waarheid te weten zonder dat je daarmee iets doet.

“... Het geloof zonder de werken [is] dood.”
Jakobus 2:20.

Ik zeg niet dat we nooit het woord van God moeten zoeken. Wat ik wil zeggen is, dat ik de waarheid in mijn leven moet toelaten, zij moet mijn leven beheersen, mijn leven zijn. Maar het is onmogelijk voor mij om dat te doen. Dat is waar de uitdrukking “Want zonder Mij kunt u niets doen” (Johannes 15:5) geldt. Dan gaan we terug naar wat ik heb gerealiseerd. We hebben God nodig, maar niet alleen dat. We mogen dan weten dat we God nodig hebben, maar we moeten vooral voelen dat we God meer dan ooit tevoren nodig hebben. Hij zal spoedig komen. Ik moet klaar zijn om Hem te ontmoeten. Help mij, Heer.

En de vraag blijft: Waar sta ik nu in mijn geestelijk leven? Maak ik vooruitgang? Heb ik nog steeds dezelfde aard als vroeger? Leeft mijn eigen-ik nog steeds in mij? Wanneer zal ik mijn hart openen om Jezus binnen te laten? Ik weet al de antwoorden op mijn vragen, moge God mij helpen, is mijn gebed. Amen.

Artikels genomen uit: The Sabbath Watchman, juli-augustus 2013

Couscous met geroosterde tomaten

Nodig voor 6 personen:
300 g kerstomaatjes
3 el olijfolie
125 g couscous
200 ml kokend water
30 g pijnpitten, geroosterd
5 el grof gesneden verse munt
fijn geraspte schil van 1 citroen
1/2 el citroensap
zout

Bereiding:

1. Verwarm de oven voor op 230 C. Doe de tomaten en 1 eetlepel van de olie in een ovenschaal. Hussel om en rooster de tomaten 7-8 minuten in de voorverwarmde oven, of tot ze zacht zijn en de velletjes barstjes vertonen. Laat 5 minuten staan.
2. Doe de couscous in een hittebestendige schaal. Giet het kokende water erover, dek af en laat 8-10 minuten rusten, of tot de couscous zacht is en alle vloeistof heeft opgenomen. Maak de korrels los met een vork.
3. Voeg de tomaten en hun sap, de pijnpitten, munt, het citroenrasp, citroensap en de resterende olie toe aan de couscous. Bren op smaak met zout en peper en hussel alles voorzichtig om. Verveer warm of koud.

